

Dittrich Panka

CSENDEM

(versben, képben, haibunban)

Dittrich Panka

CSENDEM

(versben, képben, haibunban)

CSENDEM

Dittrich Panka, 2016

ISBN 978-963-7692-77-2

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft.
Borítóterv: A szerző, Baranyai Edina fotója alapján

e-kötet változat: 2019.

Korán

még nem akartam
a hulló gesztenyéket
mégis zuhannak...

száguldó autók
kereke alatt
ropognak haboznak...

száguld a nyár is
szikrányi csodája
utolsót járja
ködpárába veszve
lesz kegyeltje
a véges végtelennek

pár szerencsés levél
fenn ragaszkodik még
álmos ébredésben
üdülő harmatcseppel
együtt szegülnek
az őszi leheletbe

és múltjának támaszán
nap keskeny sugarán
ott lenn a rozsdás árnyak
elázott avarban a vágyak
velem fáznak velem várnak

még nem akartam
a hulló gesztenyéket
mégis zuhannak...

Könny

arcon csókol, és midőn
kényes tér a vén időn
félre oszlott menedék
ott simulva te meg én.

magas csúcsok tetején
mélyre szánt a szív helyén
homály lep el szent-egén
fényt koldulva te meg én.

Talán lesz

Ha majd arrafelé megyek,
nézni fogom a Dunát!
Talán lesz rajt hajó,
mely télen tavaszra vár.

A nap szikrázni fog
előre tudom bennem
ringat majd dallamot,
ahogy nézem a nagy folyót.

Nem is kell más!
Minek a jel, minek
a zajos menetirány!

Csak néhány perc,
pár botladozó pillanat!
Átlátszó nedves buszablak!
-velem halad-
Jön ezernyi fényszilánk
az nap is: gondolok Rád!

Beleszerettem

Beleszerettem én is az őszbe
a vele vénülő kócos időbe.
A harmatos hajnali ködben
belevesztem a kopogó esőbe.

Beleszerettem csalfa szemébe
a csendesen zúgó levelébe,
és dallam szőtte sugallatában
a belenyugvás halk viharába.

Beleszerettem e maskarába,
a meztelen fák remegő ágába,
és annak hűvös vigyarában
a színes kavalkád holt ágyába.

Beleszerettem pedig jól tudtam,
örökké élve is meghal a múltam.
Beleszerettem és azt is keresem:
ha a föld temet, lesz-e ott szerelem?

Remeg rezgőn

Benned féltett lélek festmény,
kutatva még az éjben rejtélyt.
Álmod velem úgy lesz édes
ha veled vagyok ébredésben.

Benned szívem.- együtt ketten-
Nyisd a vágyad néked mi lettem.
Fényben tévedt árny egy napon,
mélybe zuhant csalfa csillagon.

Benne bűnnel az örök kétség,
összetört fény a sötétség:
olvadt lángján egy forró talány,
remeg rezgőn szívünk falán.

Vérzi léptünk egy tévedésben
bódult sóhaj lélegzéssel,
Száraz a szánk... csók illant leple
szerelmünket szél septe.

Egy csepp

Szíkra fények
múlt jövője
borús felhők
mosoly völgye.
Hálát rebeg
egy esőcsepp
szabadon hullt
nehéz kőre.
Kinyílt a tér
börtönében
csillagot lelt
éj sötétje.
Maradjon meg
így is csendben
ábránd-álma
szép füzérben.

Nekünk

Most nekünk is dúdol
száz pengetett húron
a hűvös árnyékán
rezdülő fénysugár.

Meghagyjuk a szélnek
félénk szenvedéllyel
árva percre hullva
a létünk csend zugát.

Ahogy eső koppan
poros úton roppan,
szedjük hát ritmusba
egy mosolyt, könny után.

Mert nekünk is dúdol
száz pengetett húron
a hűvös árnyékán
csendülő fénysugár.

Nem kéne leírnom

Itt legbelül a szavak
tisztán és hangtalan.
Szívbillentyűm koppan
mellkasomat nyomja
hogyha érted dobban.

Gyorsan egyre jobban
írom most le sorban
mit kéne, hogy mondjak.
Édes csillagfény lesz
álom-szárnyú éjjel
pimasz szenvedélyem.

Nem kéne leírnom.
Nem is kell mondanom,
nyirkos a hajnalom.
Itt legbelül a szavak
ha fájnak, hasztalan?

Hogyan

Nem értem! Én hogyan lehetnék így boldog?
Túl széles a skála, így kín, amin mozgok.
Már nem kell, hogy bármi egekig emeljen,
aztán újra és újra gödörbe vessen.

Úgy élhetnék silány, semmit érő szívvel.
Mért hiszem, hogy akkor nem verne az Isten.
Ám én, én vagyok! Ki élni szándékozom.
Senkit ne bántsak, bár néha botladozom,

Igen, egyszer régen, még éretlen fejjel,
tudom, hogy akkor én, túllontúl vétkeztem.
A múlt bűne kísért, az a régi szégyen.
Lesújt, és nem kímél, ez az örök részem.

Pedig helyre hozni, próbáltam ezerszer!
Azt hittem azóta bocsánatot nyertem.
Kulcsoltam a kezem akkor minden éjjel.
Talán semmit sem ért? Ez a szenvedésem.

Úgy lennék egy senki, hogy ne is érezzek!
Hagyjon végre cserben minden érzékszervem!
Ne akarjam tudni ki szeret, ki utál!
Ne foltozza lelkem ármány és hazugság!

Vagy legyek hittelen, nem kell semmi szépség.
Sose lássam a sors sáros hitszegését.
Ne szálljak magasra, ne zuhanjak mélyre.
Ne törjön rám soha éltem számvetése.

Várok a téren

Mit nekem Tom Jones
rivalda fényben Radnóti verse
hív a környéken:
Dobban a szív is gyűlik a persely
"surran a villám már feleselget".

Száll a szép dallam száll a szélben,
száll a fényben gitár pengése.
Az utcazenésszel várok a téren
vágyom a fényre lelkelem elérte.

Nagy kék kalapban tarka nadrággal
meztelen lábbal ropja gitárral.
Szalad a bánat "már esik is kint
vesd le az inged mossa az eső
össze szívünket".

Mit nekem Tom Jones rivalda fényben
Radnóti verse úgy megigézett:
úgy megigézett az utcazenésszel,
az utcazenésszel várok a téren
vágyom a fényre lelkelem elérte.

Csend ölelésben

levelek még tegnapért vezekelnek
avarban küzdenek az enyészettel
fűszálakon füst-ezüst harmat cseppen
majd elszenderül reggeli leheletbe

kopasz fán kóricál egy árva madár
szeli a köd-színnel őszülő határt
öltözik az ősz amerre csak ellát
fák alján dióhéjba zárva a nyár

emlékkel az ima mély-éjbe fárad
nappal a hanton fényt sóhajtó pára
nyílik krizantém és nefelejcs virág
megnyugvást adva arra ami várat

már nem furdal kétely ősz után tél lesz
Föld másik részén rak a fecske fészket
szép lesz a fehér pihenő hópihe
hamvadó szirmokon csend ölelésben

Szavaiddal élve (József Attila)

hős esőcseppek
utolsót koppintanak
"csendtalapzatán"

kutatva a fényt
tengernyi "porszem mászik"
saját árnyékán

"hold lágy fénye"
névtelen csillagok közt
barátságot sző

"város peremén"
míg morzsákat hord a szél
felkap és repít

minden és semmi
anyag-lét kergetőzik
"világ ág bogán"

"lombok hullnak"
"megfáradt ember" vállán
fényt "sóhajt ez éj"

Nyári csendes eső

Sejtelmes most ez a nyári idill,
úgy csalogat, félek, tán elszédít.
Ha én itt, e porban mélybe hullom
ködbe tévedve öledbe bújok.

Miért jöttél? Én csak elvakultam.
Kettétört mondatok sorokban:
kérdések, mely szívem ostorozzák.
Merre, meddig, én hogyan te hozzád?

Ma jól esett. Az eső sem vétek!
Ha a pocsolyánk földi tükrében
veled vagyok lebegve a szélben:
felhő kékként nap égi tűzében.

Merengés

simogat a fény
kapaszkodik melegen
saját árnyékán

lázadó világ
szikrányi fénytükrében
lepketánc a vágó

ősz levelek
utolsó harmatcseppjén
úszik el a nyár

Lézengek

*Lézengek, titkaim súlya
lehúz, leránt a pokolba
lelkemnek vétlen kolonca,
új napjaim köti gúzsba.*

Dittrich Panka

Ne hagyd

Csak sírj, azért, hogy ne fájjon,
ám ne hagyd, hogy éjjel az álom
ami lelkedben csak kárpótol
nappal hangosan sikítson.

Csak sírj, tudják meg azt, mi bánt,
ne hagyd, hogy csenedben az a vágy,
mely mindent, mi féltőn oly csodás,
könnyes párnán elillanjon.

Csak sírj, és szíved mindent bír,
ne hagyd, hogy szenvedélyed bánja,
mint tengeren a hullám árja,
tévút szelével sodorjon.

Csak sírj, minden mély barázdán,
ne hagyd, hogy a bánat rabsága,
arcátlanul is arcul csapjon,
megragadjon, és csorogjon...

Csak írj, és fájjon az mi fáj, ám, ne hagyd...

Leltár

Csak pár megálló,
egy bőröndnyi ruha,
akkor ott, a buszon.

Csak tizennyolc voltam,
tapasztalatban is sovány.
Az élet ködös oldalán,
kérdeztem tétován:
Mit ér az ifjúság,
és vele a szabadság.

Boldogság.
Az lesz, 18 évem után.
Egy szép család,
egy nagy franciaágy,
mit gondolsz büszke lány?

A busz velem rohant
zötyögve cipelte
mindent mit vittem
és magamban viseltem.

Válni és megint válni...
Tovább lépni...
Hisz, felnőni kell...
Az ember nem marad gyerek.
Mondtam én.

Sejtem én, az életem
nem csupán lányregény...

Csak pár megálló,
egy bőröndnyi ruha
akkor ott, a buszon.

Nem gondoltam előre.
A busz figyelmeztetett arra,
mindennek van állomása.
Mit akarok én itt
a zajos nagy világban.

Mert eddig mit láttam.
Mit tapasztaltam.
18 évemet, hogy gyűrjem
simára, másoknak, s magamnak...

/Csak pár megálló,
egy bőröndnyi ruha
akkor ott, a buszon./

Hát ennyi volt, semmi több,
csak bánat búcsút intő járat,
csillogott a zöldet jelző lámpa,
szálljak le, van út, s azon járjak...

Egy állomás, amit vártam.
Vétlen porában
malomkerék harcom,
lebegett előttem a jövő,
és mily éretlenül őrlt...

/Csak pár megálló
egy bőröndnyi ruha
akkor ott, a buszon.../

Mára már ez maradt,
egy hálóing, mely szakadt.
Emlékképeim talonban,
a múltamból fennmaradt.

A szív, és értelem,
vezetett előre,
oly sokszor vitt hátra,
csatáztak lelkemben,
jó, vagy rossz irány van.

Az idő ugyanúgy halad,
csak kimaradt néhány járat,
és a dédelgetett jövőm,
játszva elsuhant,
mint őszi szél
a téli napsugárban.

Utolsó üzenet

Ne sírjatok, hogy elmentem,
mert hívtak kosza fellegek.
A szürke felhők közt fény dereng,
inténék még, de nem lehet.

Az idő áll, a föld temet,
csendre törte szívemet,
és nyugodni várja testemet.
Ne sírjatok, vissza nem érkezem,
sodor a folyó, és a mély meder,
elnyeli a szél minden léptemet,
és az ég küldte eső cseppeket.
Jönnék felétek, de nem lehet,
vártak kósza fellegek,
a szürke felhők közt fény dereng.

Ne sírjatok, hisz nem lehet.
Szívem hangja majd visszacseng,
szavam ha volt, már másként zeng.

Fentről az esőcsepp is útra kel.
A minden repíti, majd megpihen.
Ne sírjatok, hisz úgy ölel.
Csak vesztett csatám az idővel,
57 év éltemmel szárnyra kelt.

Ne sírjatok, hisz így volt ez.
A sír hideg, de nézzetek fel.
A szürke fellegek közt fény dereng.

Ne sírjatok, hisz úgy ölel,
hogy én most újra álmodom,
hogy veletek voltam áldhatom.
Drága szeretteim
ne sírjatok... ne sírjatok...

Eléd tárul

A kósza kócos felhők távlatában
lapít a térben sunyít a vég, bár az
taszít mélybe, annak idegen medrén
partokat rombol a sáros hordalék.

Azt érzed harsányan lüktet a bánat
ám mégis utoléred a megfáradt
angyalszárnyú kicsit könnyező reményt,
és bármit sodorhat utadba, nem félsz.

Csak meglásd, és eléd tárul ami szép,
és arany napsugárban ébred a fény.
Úgy simogat, tompul a konok sötét,
az égre festve gyermeki örömét.

Akarom vedd öledbe e világot,
hogy fogadjon el bűnnel is magába,
csendben békére találsz nem sokára,
azzal a hittel, hogy nem éltél hiába.

József Attilához

Én is éheztem lágy kenyérre
babaselymű kis szeletre
kalácsra és szeretetre...
hogyan város peremén az este
ernyedt fa hulló leveleként
sín párokat ne keressek...
én is őrizem a szíved.

Hulló levél lavinában
játszi szélnek viharában
fontál vesszőt gyökerekből
bánat sóhaj lehelettől
mindig vérző szerelemről
csentél csókot csalafintán
pofont csokis palacsintán
voltál randin és szeánszon
megszületté szíved láng volt.

Olvasztod bennem is a vasat
Van-e cél mit nem esz penész
sem dübörgő sínkerék...
azon fáradt kő, s lehullt levél.
Könnyesen, de tisztán
értem s látom én
szavaiddal szívedből török,
mint a meleg lágy kenyérből
lakmározom, s jól lakom
belőle itt a város peremén...

Bár omlottak szövő álmaim
s zihált szívem, annyi tettem
hullott kövek alá, bogarak közé...
Téli tájad megbabonázott
harmatcsepp nyílt homlokomon
a semmi ágán keresve lesz-e még?
Leírtad ezerszer
van még annyiféle fény...

Pokol tornácán a sáncok
rajta csillagpor viháncol...

Keresem a szót, ülök a vonaton
értelmet keresve
fényekben a kétely rezzen
ott, a sínek talapzatán...
ők párosan futnak végtelenbe
bukott analízist cibál
ha a szív, szívre nem lel...

Köddé feslik a hold udvara
keresztbe törik a nap sugara
égi szavak fényfüzérben
levél sóhaj menedékem...

Lüktet bennem is egy gondolat,
az a gyökerek nélküli
kopasz tavasz...
úgy éhezem minden szavad.
Kiáltanék, de nem szabad.
Ám, ha mégis kiáltok?
Meghallják-e a zsványok?

Becsapnak a vagányok.
Én úgy vagyok,
ahogy nem vagyok.

Ezer szó, mi százszor-szép,
és vérző lelked szerteszét
szíved örök, mint a tér
hisz, minden szóban utolérsz...

Anyátlan s apátlan lettél
a csönd talapzatán
s a világ ág bogán
hozzám is utazó remény
nekem a legtisztább
született égi küldemény.

Túl korán...

(ínmemóriám József Attila)

"homlokodra ült
csillámló sziklafalak
fondor magánya"

Szalmaszál

Köd szítál, ráncba szedni lomha csendjét,
pihe párnája homályától nedves.
Fenn harangszó zúg, játszik, vagy kalapál.
Lenn egy tücsök sír, társáért muzsikál.

Zöld fűszálakat rezget, fodroz a szél
szalmaszálakat markol, sebes kezén,
bizonytalan lépdél, útja céltalan,
szürke est fátylával mindent betakar.

Megint befalaz, némaságra ítél,
kapcsoljam le már az ócska lámpafényt.
Furcsa álmot szór, ködben táncol felém:
szalmaszál izzik, fenn az ég tenyerén.

Duna hullámain

Ringat a hajó, szilárd ölében tart
felszínre törő hullámokból feszül moraj
benne rövid ütem piheg egy taktus
nézem gyöngyhabját, fény-színű haját.
Dunám Dunám Dunám
Fut szalad kócosan a cinkos vagány,
villanással cseni nyeli a nap sugarát.
Amott halat rabol egy madár.
A víz hajlott hátán szilaj kacaj a szél
nincstelen hossz a táv.
Dunám Dunám Dunám

Szemérmes idill kinn a partokon,
letaglóz, víztükrében egy kalóz...
a vad világban vihart nyert barát,
ám hitre int a tézis, nem jár visszaút,
az élet-járat jegye itt még nem return...
és merül bukk a szeplős lázadás,
mi úszni szándékozik, vigye az ár.
Dunám Dunám Dunám

Térdepel mélyen a csend, magával ránt
és meglátom huncut mosolyát
/Itt pihen nedves otthonán,
szendergő szerelem, csillag-szótt éjszakák...
néhány szeretett ember urnából szórt pora
óvja az ég, itt remeg a víztükör falán
velük utazik a nap, és éjjel a holdsugár/
Duna Duna Dunám

A szeretet visz-hangján rebegd el, "lesz talán"
kérdésekbe gyűröm a titkot a sok talányt.
Ázott ölelésben melengetem pusztán
ezen a végtelen tanyán.
Duna Duna Dunám
Mivé tesz majd az elmúlás java,
ha partra vet ismét egy lázas pillanat?
Úgy csiklandoz a sodrás,
a fedélzeten csüng a nap,
Duna Duna Dunám...

Próba I.

Írnom kell Shakespeare szonettet.
Gyöngysorokban babért, magasztalót.
Duzzadjon bimbóján, hogyha nyerne
megfakult szirmán ékes csillagot.

Csillogjon egy csepp család-szeretet
gyökere görcsén igaz szólamot.
Ádám- Éva bűne minden gyermek
buzgón élni, bár úgy is meghalok.

Keresve jót, örökre leírva,
mindazt mi fáj, ám megfog szép dolog.
Csapzott érvek néhány óra múlva,
mindaz mit a világról gondolok.

Romlott testem száll angyal szárnyain,
ördög úzás a versben tiszta rím.

Balaton partján

Sovány Hold csüng az égen.
Széles felhők összeülnek,
cseperedve szenderegve
vízre dőlnek habgyöngyökre.

Angyal szárnyait ringatja a tó.
Bliccelnek a csillagok...
Egy dobbanás egy merülés,
égről pottyán úszik a fény.

Szelíd hullám, szaval a szél.
Göndör fürtjét simítva szét.
Zendül a part, rezdül a tér.
Lelkem zajos zegzugából
a természet is csendet csen.

Nézem

Nézem a sodrást, hullámok feltörő ívét.
Pillanatnyi örült száguldásba veszek.
Meggpofoznak a csobogó tercek,
ahogy cseppek csattannak a víznek tükrén.

Átlátszó gyöngyök fúlnak bele.
Csupán tóva tűnő napsugártánc az ég kékje,
beletelepszik, fészkelődik a végtelen.
Az idill rebbenő szárnyú remény
és emlékezettel feleselő képzelet.

Haladok, ahogy a hullámok gömbölyű
nincstelen szeglete. Kikötnék.
Lehetnék kő, ám inkább vagyok hordalék.
Hánykolódik a változás viharos szele,
úszik a nyár, a tikkasztó szerelem.

Keresem, keresném, csak a féktelen
felhők, a hullámok közelítenek vetekszenek...
Vannak, élnek, érzem és látom, hogy létezem.
Szabad vagyok, bár húz, egyre húz az élet-ár.
/Ég és Föld között van-e határ?/

Ha a part üres, ha ott senki sem vár.
Nézem a hullámok lehajló ívét, és a sodrást.

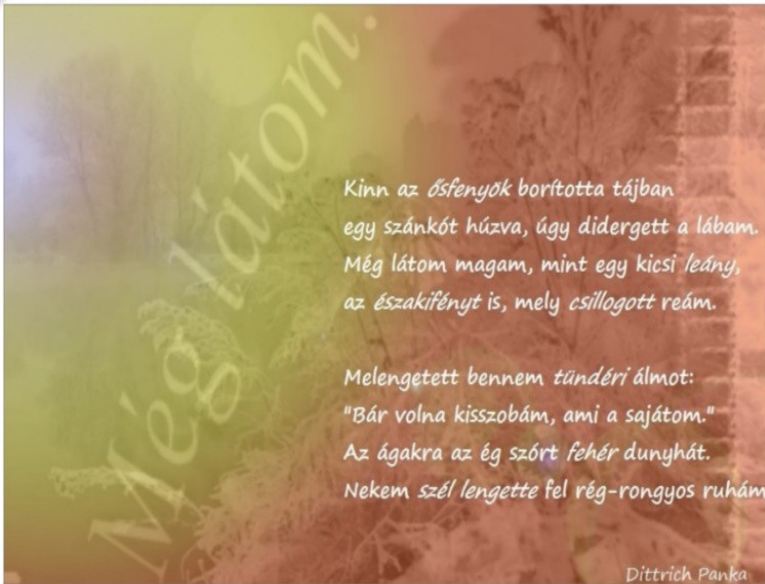
Őszi lehelet

Halvány fényfodor fészkel az avarban,
Szél rázta utolsó szelíd robajok,
Hulló levél hátán esőcsepp ragyog,
a hempergő idő mindent felkavar.

Csak nézem némán magamban feszengve.
Várok és várok, egyszer tán lesz talán...
Színeket köd facsar, legyűr a talány:
Lesz-e ugyanaz, ugyanúgy lefestve?

Aranyszínű nap bujdos az ég felett.
Esz ízű az örök találkozás,
fények árnyékán ha mormolom neved.
Korholom magam, mert húz a végtelen.

Hitben remény, ha elvakít elrepít,
Fáradt levelek, a csend csoszog velem.

Kinn az ősfenyők borította tájban
egy szánkót húzva, úgy didergett a lábam.
Még látom magam, mint egy kicsi leány,
az északifényt is, mely csillogott reám.

Melengetett bennem tündéri álmot:
"Bár volna kisszobám, ami a sajátom."
Az ágakra az ég szórt fehér dunyhát.
Nekem szél lengette fel rég-rongyos ruhám

Dittrich Panka

Otthon

Mállik a fény ablakomon,
a függöny ránca megremeg,
sosem áll meg és monoton
lágyszél szelíd szellő menetel.

Esőcsepp

Csepereg az eső oktánszámra.
Fákon már sok levél okkersárga.
Jószívű ez az ősz, ocsúdok fel,
esőcsepp petél az orrcimpámra

Én

Lézengek, titkaim súlya
lehúz, leránt a pokolba
lelkemnek vétlen kolonca,
új napjaim köti gúzsba.

Te

Te azt sohasem láthattad,
mert lehet észre sem vetted,
ahogy lappangó rímekben
létezem, és leírhattam.

Ott

Csillagok lógnak az égen,
forró nap lesütött szemén.
Álmaimban féltett remény,
leselkedik lámpafényen.

Majd

Titok lépdél lenge szélben,
látatlan selymesen közel,
lábnyomában az esővel
találkozik kezdet végzet.

Botlás

Sebesen siettem feléd
sajog a szívem helyén:
hiába szerettem beléd
sajnos már iszom levét.

Lépések

Nem lettem táncos, sem balerina,
van amire vágyom, bár nem érem el soha.
Lábujj hegyen lépve, csendre vigyázom:
ne recsegjen a parkett, amerre én járok.

Hőség

Forró az éjszaka, ablakom kitárva.
Hajnali háromkor álmodnék, hiába...
Madarak harsognak, számomra mihaszna.
Fásultam ébredek ilyen hangzavarra.

Még aludnom kéne, messze még a hajnal.
Becsukom ablakom, madarat ne halljak.
Mosakodnom kéne, ha már felébredtem.
Párnámon is lucskos esti szendergése.

Tikkasztó reggelen arcomat megmosom,
aztán a testem is hűvösre tusolom.
Morgok e napra, és morgok még magamra.
Mehetek dolgozni álmatlan izzadva.

Szárnyshogás

Vétlen születtem, talán angyali szárnyal
próbáltam szállni, mit szeretnék elérjem.
Hittem a felnőttek óvó igazának.
Mit szabad és mit nem, az éltet nem kértem.

Üres fészekbe hált anyám ölelése,
idegenek vigyáztak, nem volt kisszobám.
Apám dorgálása, utamon dörgése:
"a piros nem zöld lámpa" menni így szokás.

Homályba tévedtem korán törték szárnyam,
szabad vágyaimban oktalan kérdések.
Rossz ember ne legyek, ám mégis vidáman.
Vérző szívem hegén forrnak az érzések.

Lehulltam a földre, talpam alatt avar.
Szárnyatlan sem félek, ha végleg betakar.

Partra vetett

Szélárnyék dereng sebzett vitorlákon.
Elmerengek a végtelen tengerén,
csukott szemmel ott a vélt horizonton
ahol összeér a tengerrel az ég.

Csupán csak álom, nem más - semmi egyéb-,
ha sűrűn fedi felhő a nap fényét,
míg sorsára bízva önnön melegét,
parti nagy kövekben titokban a tény.

Messze a távol öleli a közel-t,
mélyen benne külön- külön, elveszve
haladunk tovább, és partok özöne,
kétes irányban zaboláznak érvek.

Ahogy mást susog fenn az égen a szél,
elfojtva reggeli ébredés szavát,
sodorva sóhajunk érzését akként,
elénk tárva napunk hangos moraja.

A furcsa hangzavarok, - felkavarnak-.
Mi hagyjuk, hazug békében megbújunk,
mint tengert tékozló hullámok dala,
hiánynak heves szívverés az ára.

Hol lehet a közös Kánaán sziget,
vitorlánk csapzott, a hajónk süllyedő.
Míg mindenhova keserves ár vezet,
viharos parton az élet kemény kő.

Körbefon

Csapdádba estem, vakon, de szabadon,
fagyos eső ver utolsó percemen.
Görcsös ágakon, hol mindent körbefon
illanó hajnal, velem lesz nincstelen.

Ég kékje csiklandoz, a fény úgy vacog,
hullámozó fűszálak zöldjébe fészkel.
Felém tartanak féltékeny sóhajok.
Felettem felhő, vállamra letérdel.

Ringat, hallgatag. Az idő hús emlék.
Belém néz, nevet szempillája mögött,
ahol szívem lüktet, eltemet helyén.

Nem félek, hogyha kínok közt vergődöm.
Lepjen be pókháló, pihenni mennék...
Annyit mondanék: szeress még, köszönöm.

Húzd csak, húzd csak

Kínnal robotolsz alázatosan.
Ölelnek fukarok rém cinkosan,
igaz szavuk beteljesületlen,
de fogadd el ami jut, megfeszülten.

Ha alkalom nincs, pír homlokodon,
kezeddel remegő ujjal dobolsz.
Előtted vonszolod nehéz múltad,
mint tele lisztes zsák, de húzd csak, húzd csak.

Falak

A falak állnak, a vakolat pereg,
mázolt rá grafitit a romlott jelen.
Azon elmélkedem, mindent megértsek.
Mondatok dühösen, senkit ne sértsek...

Egykor itt szorgos emberek dolgoztak,
ám dolgozós vágyaik szertefoszlottan.
Máshol kopogtatnak munkát remélve,
nehéz időkben is jusson kenyérre.

Bezárt rég a gyár, csak törmelék maradt.
Aljában őszi lomb őrzi a nyarat.
Biztos életből úgy válik rémálom,
mi másnak vagyon: üzlet piti áron.

Ám ledőlnek a falak is egy napon,
magával rántva betörten ablakot.
Nem mutatott az sem látható teret,
kutasson magában az emlékezet.

Csillagok szekerén

Éji csillagok rám ragyognak,
keresem a felhők tükrén
figyelem göncöl-szekerét.
Rejtőzöm bele a holnapba,
múlttal, jelennel, a tegnagra.
Lesem halkan a telt holdat,
ezüstös fehér kis fátyolka.
Távolról szénaillat lebeg...
Nem várt vendég a szeptember.
Újból fák levelét ecseteli,
szeles szárnya mázol színez.
Ha földre hull, vajon minek?
Csirájában csepereg a világ.
/ Szerelem, boldogság, szenvedély./
A tél is közelít, hosszabb az éj
mi egykor múlik, máshogy visszatér.
Elfáradtam, mint az útszéli virág.
Éji csillagok ha ragyognak,
keresem a felhők tükrén
így utazom göncöl-szekerén.

Tavaszi szél

A sors báránybőréből, én hálát zengek néked,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje
üde fényre lelve, ahogy hunyorgó rügy ébred,
bolondos áprilisban lásd, szirmon észrevétlen.

Szellővé szelődül a szél, ha nem látlak búsnak,
kilesni zugokat, ahol százszorszépek nyílnak
csoda csorgásában, akár fűtyülhet a szél is,
tán fülig érhet szája, ha esőt szakít mégis.

A tavasz vizet áraszt, úgy burkolja magába,
hisz meleg leheletet óhajt téltől fagyott tájra,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje,
üde fényre lelttem, ahogy hunyorgó rügy ébred.

Tavaszi etűd

Dittrich Panka

Szíved szólam, harsány etűd, ami tiéd.

Ezer pillangó száll a réten, a miénk.

A szerelem szele, szűz-álmot szór felénk.

Onnan, amit sosem sejtettünk. Te meg én.

Új tavasz lobban, és szívünk dobbanásul
gyöngéd tánca összefodroz, mi vigyázzuk.

Szorgos idő fut, csak az, mi tovaszánguld...

Fa tövében -pad ölén-, könnytől virágzunk.

Meghitt percek

Örök gyönyörű ígézet:
Jézus született szenteste.
Decemberben az emberek
hisznek benne, jobbá lesznek.

Fényes gyertya díszeivel
csak szeretnek szíveikkel.

Cinkos élet, jön január:
kidobva a karácsonyfák.
Sepert tüske félúton jár,
meghitt percek sorsa kószál.

Őszülő remény

kövek időtlen helyén
élet erőtlen kötélén
- hit remény szeretet -
fények vénülő ölén
téved a csend, zenél.

Mert nem

Ha a sors keveset talál
jöhet bármekkora nagy kanál
ha anyád nem ölelt karjával
lelkedben a nagy halál

lelkedben a nagy halál
szíved mindig kalapál
akkor sem éltél hiába
ha nincs meleg a szobádban

ha nincs meleg a szobádban
és nem leltél örök társra
elszámolni bárki mással
szabad vagy a nagy világgal

szabad vagy a nagy világgal
mégis annyi- annyi láncsal
vergődöl ha nem is vernek
mert nem hiszel a jó Istennek.

Egyedül

Mert már mindenemet levetettem
meztelen szavakban fesztelenül
sorokba zárt állítmányon az idő
végtelenül, tárgyakon ülő fényen
rekedtem, csellengek - egyedül.

Nesztelen szavaimra mit öltsek?
pompát, csillanást ruházni nehéz
fognak féknyomok az okon lépdelek
esetlenül süllyedt porba érkezés
úgy kísért a számvetés - egyedül.

Itt e föld határtalan szárnytalaj,
számtalan pillanatom hull alá,
kitárt lényemnek zaboláján láncok.
Öntudatom mossza képtelen etűd.
Mindenem levetettem - egyedül.

Nem kell

Van, hogy hiába szólsz őszinte szóval,
visszaél a jóval, mit adsz valóban,
mert kevésnek tartja, még többet akar.
Ne bánd, ha úgy hiszi, hogy őt becsaptad.

Lelkéből ilyenkor sártenger fröccsen,
hagyd okádni csöpögni. -közömbösen-
Ha elmegy durcásan, ő keseregjen,
Kilóg a lóláb, nem kell, hogy szeressen.

Mivel

Végtelennek tűnik a csened, és lehúzó
válaszok ingovány talajon zörögnek
képe zúg az esti ködben dübörögnek
koppanva esnek hihetetlen tétlen nyúz.

Kérlek válaszolj egy igennel, vagy nemmel
bizony nem fájna a bizonyossággal szemben
csenedben ha veled tovább szendergek
hiányos perceimre töltve reményeket.

Maszáj most leírnom röviden egy kérdést
félve bátorítan megzavarni békéd
akár hangtalanul kottákba rejtett nessel
Én bántottalak, mivel árthattam neked?

Adj hálát

Fentről a menny esőjét hinti le rád
lassan lepereg homokszemed árván.
Tengernyi zálog, ha zápor árnyékán
újra csobbantja lángoló patakját.

Fénylő angyalszárnyú bimbó virágán,
korhadt fák repedésén fújja dalát.
Neked dúdol a tavaszi rügy illatán
mint gyökér és föld Idő szerelmével.

Adj hát hálát: kulcsot a tiszta égnek:
Fáradt óráidba is érkezzen el
ez az örök nyitány, új tavasz lengjen.
Bújj a meleg tájba, ölelje szíved.

Vers végén

Dúdoljad bátran, a csend is dalol.
Álmaidat tárd fel felhős napon,
veszett szerelmek vér-sötét ízét,
szív-zugodban zúgó örvény rímét.

Körmöld le a belső tombolásod,
szüntelennek múló dobbanásod,
hogy tömény a múlt, és szűk a jelen.
fehér lapra írad, néma jeled.

Reményed égisz, nem könnyörtelen.
Csak rád borul néha a gyötrellem,
Legyen kétes a bűn, vagy vétkezés.
Lepkeszárny éltet ad a szenvedély.

Csüngő csillag nő orom tetején.
Kinyílt vadvirág lomha életén.
Tán gyenge a szár, gyökere erős:
a szirma úgy is mégis földre dől.

"Talán a hang, talán a szó, talán
a vers üt át a félelem falán." !?

Azon...

Záporba réved lilium virága
Erős esőt koppant viharral az ég.
Meghajol fölé szelíden a szára
Földre hulló élte meddig bírja még?

Felette lomha lombok hadonásznak,
árnyjáték riasztja szirmos életét.
Levelek hörögnek, taktust himbálnak.
Virágát bezárja, zord esőt nem kér.

Hideg özönnel dül, megbíálja szél.
Fűszálak közé halódó illatán
friss bimbóját sebzik, aztán ontja szét,
míg mélyre merül a jeges víz-csatán.

Tombol vihar, sarat seper utamon.
Szirmok nyílnak azon, hogyha meghalok?

Dittrich Panka

Éjszakai varázs

(haiku csokor)

leszáll az este
magányokba bújt társak
átölelkeznek

álmok tengerén
csillagfények nyújtóznak
szembogarakban

gyúlnak remények
kúsznak a sötét égről
földi áldomás

ott fenn telihold
lenn egy farkas ugatja
lopja a csendet

éj palástjával
a szürke ég tükrére
fényt fest a holnap

Ne sírj zenebohóc

Most nem zenélsz,
csendben ülsz, keseregsz.
Néma a hangszered,
hisz érzed, bánatról nem zenghet.
Mi lehet szomorúságod titka,
az ég porondja sem tiszta.

Tán biztos azt gyászolod
mi egykor szép volt,
de sosem térhet vissza.
Ha sírnod kell, sírj bátran,
de aztán ismét zenélj,
kergetve bánatot,
hiszen te jól tudod,
hogymitől enyhül a fájdalom.

Csak rajta, fújd a trombitád,
hadd tudja a világ,
szíved ritmusán sosem ejtesz hibát.
Hálás könnycseppre lelsz,
a nevetésben gyógyírt,
mert nem csak egy szerep,
hogymit lehet látatlan sírni,
és mégis mosolyt fakasztani.

Rózsád

Vérvörös rózsádat, vázába tettem.
Ameddig lehetett öntöztem hittel:
szívemből áradó ártatlan könnyel.

Ahogy a bimbók lassan kivirultak,
vele a tüskék szint úgy szaporodtak
vérpiros szirmán szállt rebbenő remény.

Én elfogadtam, bíztam a bájt bűnre,
víg mámor illatában elrejtőzve.
Vak szenvedély szívem törte össze.

Mit adhattam? Ha az élet túl kevés.
Nem maradt más múlt örömök slágerén:
némán dúdolt vágy, titkon szerelemmel.

Kődarab

Játszik a napsugár a víz és a szél.
Gyöngyhabokban fürdő, tündöklő a fény
reppenő, csillámló apró csillogás.
/Mélyen csend, árnyék- lázadozás./

Hullámokban hál, pereg sok villanás,
sebes ár, merül álmán a valóság.
Lesz egy kődarab, a titka végtelen,
benne él az idő, mit még rejt elem.

Keresem

Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.
Fullad a némaság
halható a szava,
messzi tékozol illata.

Egyszer lezárul az élet.
Kapuja lakatján
szabadon rabja lesz a lélek.
/ki-be jár a vétek/
Halál csendje sípol
onnan a sír alól,
könnyes dalt
darabokra dúdol...

Ott állok, meghajlok,
lehajlok időtlen nyomába.
Az emlékezés
sejtelmes mivoltában
bárgyún markolom a nincs-et,
azon a kilincsen.

A túlvilág előttem
az élet mögöttem
és keresem az Istent.
Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.

Enyészet

Még tele a kertem levél-tetemmel,
aprót mozdul a csend házam tetején,
kéményemből füst száll, szítál a köd,
aztán elolvad, ahogy köszönt az éj.

Hívatlan gondolat, benne szenvedély,
képzeletben kiáltom szerteszét,
engem álmokban vigyáz titkon az ég,
csend angyali hangján suhan a szél.

Éveim számolva, sosem henyéltem.
Ócska percek lógnak időm szekerén.
Különös természet az enyészet,
tapasztalásokban csonka gyertyavég.

Örök változás megalkuvásaként,
állandó lüktető szív leheletén,
szerencse, ha ártatlan nem folyik vér.
/Szeretetből árad az érintkezés/

Tán az lehet bolond, ki máshogyan lát,
ki fél, és nem hiszi, hogy szép a világ,
benne az ember szikra, cseppnyi nyaláb:
porban és hamuban elillant csatán.

V/ágyban/

Csupasz testem a válladhoz ér,
parányi rezgésed az enyém.
Aprót mozdulsz, ölelj, hagyom,
ahogy fűszálat szellő rabol.

Éjtündérként, ha úgy kívánom,
kispihe szárnyad szempillámon.
Mint holdvilág az ablakomon,
szívem szíveddel betakarom.

Húzzák melléd csintalan álmom,
forrjon a vérem zsenge vágyon.
Hol harmat csók a lélegzésed
halkan suttogom: kérlek, ébredj.

Lenget a szél

Mi más volnék az ősfenyők mélyén,
árvaleányhaj, mit lenget még szél,
ha csillogó eső gurul fején,
leszálló ködben ármány a fehér.

Reggel, mint száradó hajnali pír,
ébredő réten az idő idill.
Míg fenyők levelén izzik a zöld.
Lennék örök, ha majd elnyel a föld.

Bár volnék olyan nap, felleg tükörén,
mely nem rejtőzik el éj kék ölén.
A felhőn születne egy tündéri lény,
fáradt Hold tetején északifény.

Mi más volnék az ősfenyők mélyén,
árva leány, kit majd felkap a szél...

Dittrich Panka

HAIBUNOK

Egy pillanat

Viharos szél repít, külsőmet rozsdásra marta a lét. A nap, a fény, ami erőt adott, melytől, felüdültem, most csúnyán cserbenhagyott. Számon sosem kérhetem. Hogy is tehetném? Már csak a lehelet tartott az ágon. Küzdöttem, élni akartam, maradni, mégis válni kell. Itt kell hagyni mindent. Lehulltam az ismeretlen mélybe, velem hullt a remény, és az álom, az, hogy kegyes lesz a sors. S most, itt a latyakos sárban, már a szél sem visz, tán egy jobb világ felé. Itt ragadtam. Egy magamban. Talán majd a hó melegít, és magába temet... Eltűntetve jelentéktelen életemet. Ez az utolsó remény. De most, míg várom végzetem, csak a jeges eső ver. Szaggatja testem, semmivé áztatja lelkemet. Kegyetlenül fáj, de mi más tehetnék? Csak várok, hogy egyszer végleg nem leszek. Már csak az idő a társam, de már őt is kergetem, hogy gyorsan, azonnal tűnjön el. Az éjjelek, azok a fagyos álmatlan éjjelek... a csillagok sem úgy ragyognak. Tudom, csak hazudtak, nappal ezért bújtak el. Oly távolinak tűnik minden. Mintha nem is lettem volna.

Egy pillanat...

Nem érzek semmit...

Talán már nem is létezem?

Búsuló levél
Szél fújta dallamok
Elhagyott padon

Mint színben az árnyalat

Barna kérges fa törzsébe vésett nevünk. Az örökzöld tavaszában rejlő levelekben egy a lélegzetünk. Ott vagyunk pázsitos hajnal lehelte fűben, mint nesztelen harmat... Lila orgona illata lengedez. Elveszünk a kék felhő mindig tovább úszó lágy tükrében. A narancsnap az égen csak ránk figyel, szórja sugarait, és forrón égeti bennünk bújó vágyait... Nem törik a fény, ott lépkedünk nyomában. Ott, ahol senki sem járt. Nincs piros, mi tilos lenne. Bordó vérünk egymásért pezseg, lüktet és megárad, hangosan veri a szívünk élni akaró ritmusát, amire a pulzus táncot jár. - egymásé leszünk-. Aranyszínű mézédese csókunk íze egybeforr, mint tenger és a part. – érintkezünk-.

És megint elveszünk. Majd a sötétnek hitt éj ott ragyog, égő köntösébe burkolva minden csillagot. Csak nekünk. Ott lebegünk egymás számolatlan színeiben. Minden árnyalat mely egymásba ér, oly szoros minden ölelés. És mi a fényben játszunk, és mint benne az árnyék úgy érik, és fonódik egybe az álmunk. Ott ébredünk, és odaérkezünk, mint vihar után a szivárvány a felhők kósza fellegébe. Egymásé vagyunk, mint színekben minden árnyalat...

- szétválaszthatatlan kivételes pillanat-.

Te, én, és minden.
Egybeolvadt az álom,
Mint színben az árny.

Üzenet

Nagy vihar tombolt. Óriási felhőszakadás. Kialudtak a fények, eltűnt minden. Csak sodródtam tovább, amerre a szél hangosan cibált. Kerestelek, ezerszer... Ám, már hiába sütött a nap. Mégis porba hulltam, rongyos, eleven testtel. Nélküled. Kicsit, néhány pillanatra kihalt belőlem a világ. Először éreztem mennyire, de mennyire reszketek. Tolakodott az idő az ismeretlenbe. Messze, messze idegenbe. Ahonnan már vissza nem talállok. Hogyan tehetném. Gyengén, fázottan dermedten. Az este, a sötét gyilkos, sokszor magába gyűr. Nem, nincs erőm. Nincs, de még élek. Hidd el, nem félek. Rég egyedül vagyok. Kergetőzőm magammal, és a fránya idővel, mely lassan, nagyon lassan pereg. Néha sárba hullok. Megtaposnak. Nem kellek senkinek. Mi eddig szépnek látszott, az régmúlt. Talán, sosem volt.

soha. Várom, hogy a föld elnyeljen. A hideg, fagyos. Látod, oda visszatalálok. Egyszer majd végleg magába temet. Ám addig, vagy repülök, tehetetlenül, néha megpihenek, vagy ismét a széllel dacolok haláltusát nélküled. Nem kell, hogy gyere. Ne fájjon, ha végleg elveszek. Hogy mikor? Nem tudom. De érzem, közeleg. Kopogtat az idő, üt, ver, fenyeget. Esőkönnyek hullnak, amerre tévedek. Hidd el, nem fáj semmi sem. Nem búcsúzom, csak végleg eltűnök.

Tudom, hiába voltam. Neked soha nem leszek. Emlék sem marad, úgy megyek. Ne sirass. Hisz csak egy levél voltam, egy sárga falevél, valahol az útszélén. Az voltam

neked anyám, nem más, csak egy levél, ami semmit nem üzent.

Hideg simogat
A szívekbe zárt harag
Enyhülni kezd

Sápadt a nyár

Sápad a nyár. Szontyolodik a napsugár. Szórják leveleiket az egykor sudár fák, mint a templomi harang a sok imát, úgy szállnak, új útra kelve a sárguló levelek. Nem. Nem. Vissza már semmi sem vezet. Mélybe hull az élet, vele a kimondatlan üzenet. Marad a fa alja a menedék. Még párszor hozzáverődik a törzshöz egy árva sárgult kis levél. Akarva, akaratlanul. A szellő aztán elsodorja. Messzebb, egyre távolabb. Tenni ellene lehetetlen. Tudja, nincs többé visszafelé. Az idő lesz a végzete. Ereje fogytán. Mozdulni képtelen. Hagyja, ahogy a rideg szél cibálja az egyre halványabb végtelenben. Védtelenül, könnyörtelenül, és céltalanul. Egyszer felkapja, és aztán elengedi a szél. Így tornázik szelíden. Majd megint a földre kerül. Gyenge, egyre fáradtabb. Ruháját ráncosra verte a cudar kiszámíthatatlan megszűnni nem akaró pusztító sodrás. Csak a harmat, az a reggeli harmat, az ad kis felüdülést, talán némi reményt. Ám érzi, lassan ideje lejár. Tudja, hogy majd az eső betemeti valahova, ahol még sosem járt. Menekülni nem akar. Hiába, minek is, hisz kiszáradt már a teste, és tán vele a lelke is. Tudja, hogy

mindörökre feledésbe merül, az, hogy valaha létezett. Elbánt vele az eltűnt nyár. Elmúlt az éltető napsugár. A múlté a pezsgőfürdős bíboros éjszakák. Emlék marad csupán. Egyedül az övé, mert már nincsenek ágak, melyek szorosan magukba öleljék, a többi levéllel. Magányosan tengődik. Ahova a szél kergeti, terelgeti. Néha még meglapul hangtalanul. Egyre jobban ázik-fázik. Nincs senki, aki megóvná, s melegséggel betakarná. Hisz csak egy rezgő öreg rozzant falevél. Pedig talán a lelke egy kis jóra vágyik. Ám senki nem figyel rá.

Lassan a tavaszra sem emlékszik. Arra, hogy egykor üde meleg fuvallat simogatta, cirógatta. S halkán rémlik a madárdal, amelyre kecses táncot járt. Lassan dereng az egykor körülötte zengett világ. A kék ég, a virágok, mind oly távolba vesztek, mintha csak egy pillanat lett volna. Egy álom múltó fényei. Most versenyt fut az idővel. Tudja ő. Nincs az a fa, ahol halkán zizegett, s lágyan lebegett, ég és föld között. Erősen, és gondtalanul. Nem kacag többet a kék habos felhőkre. Csak van és vergődik. Némán, csendben, egyedül. Nincs kapaszkodó. Tudja, sosem lesz többé számára nyár. A magán hordott száraz összetört repedések lesznek az utolsó képei. Aztán lucskos sárba tapad. Kövek közt örökre magára marad. Nyughelye lesz az avar. Végleg elveszik. Eltűnik. Csak az ég siratja bele, oda, le, mélyen. A földbe temeti, mely magába zárja. Úgy megy el, hogy nem is búcsúzik.

Rezzen a levél
Bús szelek ráncigálják
Fagyos elválás

Vetkőztesd le az időt

Vetkőztesd le az időt, tépd le poros gönceit, hajítsd messzire, távolra el a sötét percek keserves idő mutatóit. Mert nem kell... sem a félő tánca, mely ide-oda jár. Csitítsd el a szaggatott rongyos órák sikító hangjait. – *a látomást*- Feszítsd szét láncait a bűnnek, szomorúnak. Adj időt a jónak. Peregjen a perc, nesztelen csupasz valójában... Öltöztess fel a jelent, szórd rá virágnak harmatos szirmait. - *elvetett magokból sarjadót* – Locsold álmaiddal, májusi záporral kísért, felüdült mámorral. Vegyél az égből harmatot, friss reggeli ébredést... - *megint megérkezést* - újra és újra. Őrizd a szép pillanatot. A jelen legyen mindig szerető oltalmad. Nem baj, ha tudod, nem tarthat örökké... Mert mindent elsöpör az őszi kósza szél... akár a levél, útra kél...

Áradjon lelkedben a világ, szivárványt fürödve, viharperceket rejtve.

Nem baj, ha néha fáj. – a múltban megalkuvás, a mindenben létezés - Ezért vetkőztesd le az időt, temesd el foltos rongyait, a múlt poros voltát. - *az élet ráncait* - Érezd, hogy valamit mindig vársz ott legbelül. - Ahol az idő nem jár, így soha meg nem áll.

Harmat pillanat
Lehelet élet csendjén
Koppan az idő

A jó és a rossz...

Rossz: Milyen napod volt?

Jó: Nekem jó!

Rossz: Miért?

Jó: Mert nem történt semmi rossz.

Rossz: Ha neked az jó...

Jó: Miért? Neked milyen napod volt?

Rossz: Nekem rossz, nagyon rossz!

Jó: Miért?

Rossz: Mert nem történt semmi rossz.!

Jó: Már pedig az jó!

Rossz: Nekem pedig egyáltalán nem jó!

Jó: Mért nem jó?

Rossz: Mert minden rosszban van valami jó is. De így...?

Dittrich Panka

Játék az élet

Szárnyak nélkül repültem, és hittem: elérem majd a fényes csillagot és a szikrázó napot. - ám, de mindig leállt a hinta... Feljutottam akkor a csúcsra, - mászóka, vagy egy fa. Ahonnan mindig leugrottam... örömmel, magam akaratából. Érdekes, a csúszdára felérni maga volt a pokol, oly távol voltak egymástól a fokok. Akkor még élveztem: mily hamar le tudok csúszni. – nem akarom... és mégis... löknek...

Homokvárat építettem, rajta nemzeti lobogó, és szökőkút kerttel, alagút is az egyik végéből a másikba, hogy ki lehessen jutni, ha már bejutottunk. Volt árok és csapda a betolakodók ellen, aztán jött valaki és rátaposott sártengerré változott. De történt úgy is, hogy én döntöttem romokká. Miért?

Nem is tudom. – tán elment a kedvem, vagy végleg belefáradtam... „?” Az üveggolyók egyenesen gurultak. Néha elérték a célt, néha eltévedtek. – mi is most a cél?... Játszottam bújócskát, elrejtőztem, megtaláltak, néha magamtól is előjöttem... – ha tehetem, már nem jövök elő...

Báboztam is, és láttam milyen a színház, mikor az ember nem maga, hanem egy más. – az élet csak egy színpad hiába tagadnánk... de mi is a szerep? De játszottam papást-mamást, volt benne minden mit felnőtt nem is lát. – család szeretet...

Sakkoztam is, hova kellett egy kis ész is, ki mivel lép és hogyan reagál. Mikor ütnek le... - fejben vesztes csaták...

Malmoztam néha, és nem voltam léha, a pajtásomat néha jól körbe zártam. Lépni tovább nem tudott. – ma

már nem tudok... Volt, hogy kergetőztem jó messze futottam, bizony sokszor hiába, mégis elkaptak. – mindig elkapnak...

Szedtem a réten sok- sok ibolyát, illatozott is nekem, igaz nem soká, halványult és elszáradt e kedves virág. – minden mulandó... - Én is -

Felnőttem, még mindig játék az élet.

Gurul a kocka
Kinek talál több pontot
osem tudhatod

Homokszemeink

Üres percink homokszemei oly távolba vesznek, kergetik azt, mi tán soha el nem érhető. A felhők kékje is száguldva tovább rohan vele, de benne a képzelet megragad, ilyenkor nem emelkedik, de nem is zuhan. Ám olykor egy helyben topog a kétségek rejtelseiben, nem tudja, vajon sír vagy nevet körülötte a világ... Talán látja, talán nem, hogy az árboc a végét táncolja a viharos szél játékában, feledve a nyári nap sütötte tájat, a naplemente, mint sötétbe mártózó homály. Kicsit elnyeli, mert nincs miért a csillagokban sem meglegelni a csodát, hogy van, még létezik a fényben mi jóra váltható. És kérdezi, minek a sok ezer szárnyalás, minek bármi is, mikor más ölében táncol tükörben a szikrányi esély, a meg nem lelt lehetőségek útján tévedve bele a megálmodott álmainak feszítő langy sűrűjébe... Elhalt vihar szirmok valaha volt tavaszában a pusztá élni muszáj létezés. Eső és zápor némi felüdülése, aztán a sivár aszály, melyben mindig csodára vár, ám jön az ősz és az elmúlt időben való kutakodás seper, a remegő bokrok közt eltévedt kósza gondolatok fuallata, mint ahol otthona táját soha nem leli. A sors szele, mely talán kegyes lesz, visszavezeti kicsit a végtelenben elnyelt álom valós közegébe. Mégis megtorpanva homokszemeink valahol újra arra vár, hogy ez az érzés, - az újra élni akarás - hogy ha minden bezárva, talán végre rést talál. A vihar tépte fákban, mégis új és új levelek közt örömet leli, és nem látja a sötét felhők tolakódását sem fentről, ami egyszer úgy is ráköszön. Nem gondol majd arra, hogy a fenébe élte a világát

bezárva, a saját és a világ börtön-rácsai között. Nem félve a jót a jelenben keresni, Ha majd a múltra emlékezik, A jövőjében is ott fog lenni minden, ami jó, sak még nem élhető, de fénye látható. Mert véges vagy végtelen az út.

mindig peregni
fognak homokszemeink.
- együtt és külön -

Összezárt szirmok

Ásít az esti ködben a szenderegni vágyó tulipán. Oly rég voltam erre. Azt a padot figyelem, azt a bizonyos padot. Félig elmerengve. Nem sokára tán reá is hullnak megint a levelek és didergős esőcseppek. Ám rajta akkor is ott marad a nap barnította pír. Mely télen sem múlik. A ráncolt barázdái közt, tán utat keres pár bogár, mely még élni kíván. Nem tudva, hogy otthonát az idő vájta, oly régóta.

A fa kispad kicsit kopott, lábait áztatta annyi viharverte eső. Mégis, mégis még áll és egy helyben marad. Nem úgy, mint bennem ezernyi száguldó pillanat. Vajon hány szerelmes simogatást vélt a vállainál, hány csók képeit őrzi egy maga. Vajon mennyi nyári érintés, halk cuppanós neszek, ölelő karok és megpihent kezek, remények és vágyak. Hány ködben fürdő reggelen, vajon milyen napot remélt. Ki keresi fel, s zengi el titokban szerelmes halk énekét, vagy éppen bánatát, mit akar, hova tér, vagy kire és mire vár. De a pad nem mesél. Ő talán nem fázik, ha jön majd a fagyos tél. Fehér takarójával ellepi. Jól ismeri a zimankós éji deret, mint a bánatban a fátyolos tekintetet. Csillagok és a hold nyújt némi vigaszt éji álmára. Bár tudnám, hogy magában nevet. Bár tudnám, hogy valóban elnyeli a világ zaját. Fáradt teste, egy kis festésre vár. Rája írt már megint a lázadó ifjúság.

Nézem, a kopott kispadot hol egykor ültem. Talán ha beszélne, megkérdezné tőlem, és „őt” szeretem-e még? Fogom-e még annak a fiúnak kezét? Simogat-e úgy, mint akkor a májusi szélben.

Ám a pad néma. Én is vele hallgatok, mint mellette a tulipán összezárt szirmai. Mennem kell, és tovább ballagok.

Még áll a kispad
élet-idő titkait
nekem is őrizi

Játszma az élet...

Mint egy kalandregény... néha így látjuk a pergő képeket, mit hordoz bennünk a kimondatlan múltból minden le nem irt gondolat. De vajon meddig tart még? Vagy hoz-e még benne újat, tán jobbat egy másik papírlapon a tán előre megírt színdarabunk? Lesz-e taps, mi eddig elmaradt, ami csak oly ritkán volt ott, a szívünk rejtekén? Lesz-e még mosolyunk, amely néha olykor egy eljátszott drámai csata után fakad... mert nem lett tragédia... mert mégis győzött a hit, győzött a jó... ami olykor a szívünk felett az értelem, és néha fordítva... ki milyen bátran vívta e csatát... kinek melyik volt a fontosabb... annyi játék e két fogalommal. Próbálunk lélekben mégis tisztának maradni, minden kiosztott pofon után.

Felszínen, ha süllyedni látszik a csónakunk... néha egész életen át sodor az ár... sosem látva tisztán az eget, a napot, az éjszakát. Ám vannak furcsa útjaink, mint kis patakon egy papírhajó, ahogy úszik, néhány pillanatig... meseszépen... úgy is ha merülünk, tudva: győztes csatahajó sosem leszünk. S aztán a víztükörben néha ott látszik a hullámokon megtört mosolyunk; menekülő bűneink örök köd-táncai. Ám csak mi látjuk, - ha akarjuk- ha mélyen kutatunk. Ezek volnánk... talán. Olykor egy rongybábu; másnak adva át a játék örömét... így, vagy úgy. S akkor kínos a szerep, álarcába bújva játszunk el... Örök harcban, csapkodó hullámok közt, gyötrődve, vergődve, tenger mélyén elrejtve, minden titkunk: csak mert vágytunk a jóra, vágytunk a szépre... s tán még a filmekben pergő sírig tartó szerelemre.

Mondunk mindent, hajtjuk igaz malmainkat, végül beleveszünk a kőkemény érthetetlen-értelmekbe...

És mint egy elborult elme - ezt gondoljuk-, menekülünk, mert szeretni vágytunk, és szeretni mertünk. Tán lebegni, tán álmodni, egy mesés szép világról... Pár elcsent percekben vesznek el a boldogságok... van úgy mégis... egy kietlen tájon, egymagunkban, néha kicsit titokban... készülünk mindent temetni, szárnyat szegve. Úgy vágyunk le a sírba, oda le a mélybe, porrá zúzva, az örökös nyugalomba, ahol semmi, semmi sem fáj. Nincsenek kérdések, sem örök csaták. De visszahúz, erős gyökerével szorít a rög, némulni készül a kimondatlan, és maradunk, mert maradnunk kell -mert még van miért. Egy apró fénysugár vezet, fogja kezünket, csakis ő ébreszt fel minden sötét nyughatatlan éjjel után: mert ez a fény, olyan fény, mely mindig ragyog, és nem úgy, mint az elképzelt hulló csillagok... Egy újabb dallammal dobbantja meg szívünk. Újra és újra zengi vidám dalát.

Olyan helyre vezet, hol meghalni nem lehet. Úgy, hogy rohansz felé, de nincs gát, nincs sziklafal, és nincs színpadon szerep. Az idő pergő homokszemei aranylón a végtelenbe tűnnek, és egy pillantás alatt megleled. Akkor, ha szólít: drága mami gyere!

Játszma az élet
a megírt szerepek torz
darabjaiban.

Azon a kis résen

Ilyenkor nincs talán. Gondolok rád, mint lehullott levél, hűtlen ágára, mint kiszárad gyökér, májusi aranyára. Mert azon a kis résen, kúszik még némi fény. Ilyenkor nincs talán. Mi egykor meleget adott, szint, fényt, életet, aztán mégis árnyék lepte képekben dereng. Ám azon a kis részen, a szomorú végnek adott egy új kezdetet. Nincs talán. Hiszen volt, élt, és bennünk él. Még ha bánt, még ha fáj is, hogy elmúlt csupán. Nincs, és nem is lesz talán. Ám, míg ott fenn, amit mindenki lát, ahogy színek kötnek össze hideget, meleget. A zajos villámokat ahogy szivárvány követ, átölelik egymást az eltérő derengő színek. Összefonódva érintkeznek. Fényei pár pillanatra ragyogón együtt szikráznak.

Igaz, nem sokáig... Ilyenkor nincs talán. Én is, mint kövek közt egy apró kavics, állok, aztán mégis gurítasz egyre csak tovább.

résen a fények
ha árnyékok közt lépnek
kavicshoz érnek

Vándor

Megy a vándor. Talpa alatt izzik a nyár tűzforró pora. A távolból még hallani véli az épp elhagyott város templomának zúgó harangját, jelezve, hogy dél van.

Ott fenn a minden?
Lenn a semmi? Közötte
dereng az idő.

Arcára pírt firkált a szikrázó napsütés. Fején ócska baseball sapka, az idővel a hozzánőtt utas. Útja mentén bozótosok susognak, mintha a madarakkal társalognának, és a tücskök is beleszólnának eme különös melódiába. A szél sem tétlenkedik, jó kedvében dudorászni kezd. Amire a nyári zápor is hallatni kezdte apró cseppenként, hogy ő is létezik. A vándort az eső leple sem állítja meg.

Zivatar után
zöld-tenger még felemel
tűnő szivárványt.

Kedvelte a városokból kivezető utat. Néhol kutya ugatás figyelmeztette, meddig szabad mennie. A kerítések és a házak egyre távolodtak mögötte. Vissza nagyon ritkán tekintett. Magányos remeteként tartott mindig valahova. Hívta az ismeretlen és az idegen táj. Vele volt az ég, a leghűbb cimborája. Tudta róla, és hitte, sosem hagyja cserben.

A víz meg a föld
egymásnak vonzásában
szülnek felhőket.

Megy tovább a vándor, az időn utazó. Hátán kevés teher.
Vállán tarisznyája, abban minden ami neki kell. Egy
utolsó közlekedési lámpa zsákutcát jelez, bár házak itt
rég nincsenek. Aztán egy folyóhoz ér. Nem tudja forrása
honnan ered. Csobog a víz, kergeti a teret, medrében
elve menedékét, hogy aztán majd egy nagy torkolatba
borulva közelebb kerüljön a mindent befogadó tenger
kékjéhez. Ám az még oly távoli lehet. Egy híd, mi a
vándornak utat kínál.

Hídról lenézve
fenti világot látni
magasról mélynek.

Egy gólya áll fél lábbal, nagy csőrrel kelepel a parton,
társra, vagy élelemre várva. A vándor kicsit tétovázik.
Tovább menjen-e, vagy a vízpart hűsítő illatában
megmártózva kicsit megpihenjen.
A gólyamadárral együtt fésűli fűszálról fűszálra e tájat.
Nincsenek egyedül.

Parton egy pecás
víz alatt van csalija
halat süt a nap?

Mély láthatatlan,
fenn kiszámíthatatlan,
víztükör feszít.

A vándor még nem ül le. Bámulja a folyó-sodrást, mely az ideje-előtt elfáradt faleveleket a habján cipeli. Apró hullámok közt csillan ezernyi csillag-fény. Szitakötők táncolnak, nászt váró békabrekegésre. A természet nesze ez, nem zavarja őt. Magában ő is dúdol. A folyó és a part megannyi rezzenése aztán csendre inti őt. Minden, és mindenki, ami körülveszi ő érte is szól.

Állsz ott a parton
tükörképed keresed.
Van, ám elmerül.

Csak nézd

Pattog a kandalló, kint fehér a táj. Most nem dalol kismadár odakinn a fán. A halvány köd ráncot sző a tér nap-fásult palástján. Indulni készül megint a nap. Ázott fénysugara csillámlik, megfagy, tükör lesz a jégen. Benne kacsint fentről mélyre az ég. Csak a vad madarak árnyától lesz olykor sötétebb, ahogy pár pillanatra eltűnik e sejtelmes vidék, majd ismét visszatér.

Emberek sorakoznak kabátban, sapkában - láztól félve - magukba burkolt melegségben. Arcukon a dér ritka töredék, tán oszlatja azt a kávé ízű sóhaj. Néhány jégcsap zuhanásra kész. Imitt- amott halk moraj csobban alá. Cseppek, cseppek, ők is igyekeznek. Tán tudhatják, hogy magasban a mámor számukra is véges.

Hópelyhek tánca járja a köd leplét. A latyakos piszkos sárra tiszta ruhát terítve. A rozsdás levél áradat fehér bársonyában pihen az egykor volt tavaszi idill. A szállongó lágy pelyhek elvarázsolnak mindent. Tán olyanok, mint költőnek az ihlet. Jön tisztán, száll, lent marad, nyomot hagy, és észrevétlen mégis tovalibben. Bent pattog a kandalló, kint fehér a táj.

rügyezik a fagy
mert ablakok otthonán
szirmot fon a szél

Fut felém a fény

Fut felém a fény, megérint. De sír bennem a fájó múlt, és feljajdul. Úgy kiáltanék. Nehéz teher a szívem. A bánat és csalódás árnyéka sebekkel szakítja. Úgy hinnék... úgy szeretnék... de lelkemben harang kondul. Állj! Elég! Mégis, mintha hangjából reményt súgna nekem: hidd, hogy várnak rád! Hidd, hogy szeretnek!

S fut a felém a fény. Melegít. Simogatva magához ölel. Engem hív. Mégis félek, reszketek. Múltam hideg árnyékként kísért. Hisz annyi szikra pislákol, égett, majd aludt ki bennem. Félek... pedig tudom, hogy a csillagok és a nap együtt ragyogva adják a léthez az erőt, a tiszta létezést.

Még ha külön is látom és érzékelem őket. Tudom, hiszem, összetartoznak. A fényük összebilincselő csendes magányában ontják szikrájukat, s felváltva kergetik a végtelenségbe a múltat és hozzák el csillogásukkal mindig a kiszámíthatatlan, félve várt holnapot.

És most mintha mindkettő egyszerre megérintene. Csendes magányomban várom, hogy befogadjam örökre azt a mágikus erőt, hogy hinni tudjak végleg minden kicsi, apró fénynek, mely szívemig elér.

Ködfátyol szítál
A fénnyel szembeszállva
Szürkül a világ

Vihar az élet...

Amikor nem simogat melegen a szikrázó napsugár. Úgy hiszed, fagyos lesz a következő nyár. Mert úgy látod, eltűnik a tavasszal éledő rügyvirág a fákról. Azt látod, elsöpri a szél a leveleket, és nem tudod, hova, miért és kinek vezekelnek. Amikor úgy érzed, nem hallod a madarak hihető, víg zenéjét. Elrepítve magukkal a számodra nem létező virágok illatát. Messzire oda, ahol soha senki sem járt. Amikor búsan kiszáradó pataokban csak kövek simulnak. A kavicsokból lassan sziklák domborulnak. Szakadék szélén néha lehullnak. Amikor a csillagok rég tévúton pislákolnak, elmúlnak a fények, s vele a remények. Amikor a felhők gyorsan kúszva tolják a végtelenbe az emlékeket.

Derűset, borúsat világegyetemnek. És lent a tenger mélye őrzi minden titkod...

De előtte a hullámok egymással veszekednek: a múlttal, jelennel, és tán még a jövővel. Felcsapnak, néha lecsitulnak, és soha, de soha meg nem állnak. Amikor a szíved a nap, a lelked az ég, és felhő a tudat. Akkor – csakis akkor – vihar az élet.

Varjak harcolnak
Viharfelhőt kaszálva
Szabadon szállnak

Kezdet és vég...

Vég: -Mitől félsz?

Kezdet: - Tőled!

Vég: -Végtelenül sajnálom!

Kezdet:- Mit kezdesz sajnálni?

Vég: -Tudom, minden kezdet nehéz!

Kezdet: -Nem árt a kezdeti előny!

Vég:- Akkor kezdetnek nem rossz!

Kezdet: -Hiába, egyszer mindennek vége!

Vég: -Bizony, kezdettől fogva!

Kezdet: - Ne légy kezdetleges!

Vég: - Az végzetes tévedés!

Dittrich Panka

Tartalomjegyzék

<u>Korán</u>	4
<u>Könny</u>	5
<u>Talán lesz</u>	6
<u>Beleszerettem</u>	7
<u>Remeg rezgőn</u>	8
<u>Egy csepp</u>	9
<u>Nekünk</u>	10
<u>Nem kéne leírnom</u>	11
<u>Hogyan</u>	12
<u>Várok a téren</u>	13
<u>Csend ölelésben</u>	14
<u>Szavaiddal élve (József Attila)</u>	15
<u>Nyári csendes eső</u>	16
<u>Merengés</u>	17
<u>Ne hagyd</u>	19
<u>Leltár</u>	20
<u>Utolsó üzenet</u>	23
<u>Eléd táru</u>	25
<u>József Attilához</u>	26
<u>Túl korán</u>	29
<u>Szalmaszál</u>	30
<u>Duna hullámain</u>	31
<u>Próba I.</u>	33
<u>Balaton partján</u>	34
<u>Nézem</u>	35
<u>Őszi lehelet</u>	36
<u>Otthon</u>	38
<u>Esőcsepp</u>	38
<u>Én</u>	38
<u>Te</u>	38
<u>Ott</u>	39

<u>Majd</u>	39
<u>Lépések</u>	39
<u>Hőség</u>	40
<u>Szárnysuhogás</u>	41
<u>Partra vetett</u>	42
<u>Körbefon</u>	43
<u>Húzd csak, húzd csak</u>	44
<u>Falak</u>	45
<u>Csillagok szekerén</u>	46
<u>Tavaszi szél</u>	47
<u>Meghitt percek</u>	49
<u>Őszülő remény</u>	50
<u>Mert nem</u>	51
<u>Egyedül</u>	52
<u>Nem kell</u>	53
<u>Mivel</u>	54
<u>Adj hálát</u>	55
<u>Vers végén</u>	56
<u>Éjszakai varázs</u>	58
<u>Ne sírj zenebohóc</u>	59
<u>Rózsád</u>	60
<u>Ködarab</u>	61
<u>Keresem</u>	62
<u>Enyészet</u>	63
<u>V/ágyban/</u>	64
<u>Egy pillanat</u>	67
<u>Mint színben az árnyalat</u>	68
<u>Üzenet</u>	69
<u>Sápadt a nyár</u>	70
<u>Vetköztesd le az időt</u>	72
<u>Játék az élet</u>	74
<u>Homokszemeink</u>	76

<u>Összezárt szirmok</u>	78
<u>Játszma az élet...</u>	80
<u>Azon a kis résen</u>	82
<u>Vándor</u>	83
<u>Csak nézd</u>	86
<u>Fut felém a fény</u>	87
<u>Vihar az élet...</u>	88

A kötet megrendelhető:

dittrich.panka@gmail.com

Körbefon

*Csapdádba estem, vakon, de szabadon,
fagyos eső ver utolsá percemen.
Göresös ágakon, bol mindent körbefon
illanó bajnal, velem lesz nincstelen.*

*Ég kékje csiklandoz, a fény úgy vacog,
hullámváz fűszálak szötdjébe fészkel.
Felém tartanak feltékeny sóhajok.
Feletem felhő, vállamra letérdelek.*

*Ringat, hallgatag. Az idő hűs emléke.
Belém néz, nevet szempillája mögött,
ahol szívem liktet, eltemet bején.
Nem félek, hogyba kétök közt vergődöm.*

*Lepjen be pákháló, pihenni mennék...
Annyit mondanék: szeress még, köszönöm.*

DITTRICH PANKA CSENDÉM